

Opinion

Midt i al kompleksiteten har vi et ansvar for ikke at ikke tegne fronterne skarpt op. I stedet for at puste til ilden skal vi herhjemme holde liv i dialogen og brobygningen.

ÖZLEM CEKIC

Berlingskes chefredaktør Tom Jensen skrev 20. oktober en kommentar, hvor han indledningsvis understreger, »at der findes konflikter så komplekse, at mange farer vild i dem.« Hermed mener han den nu 75 år lange konflikt mellem israelere og palæstinensere, der atter er blusset op som resultat af Hamas' terrorangreb, der kostede mere end 1.200 civile livet i Israel og flere tusinde i Gaza.

Noget kunne tyde på, at Tom Jensen selv hører til de folk, der er faret vild i konflikten. I hvert fald lader han til at snuble over de propalæstinensiske demonstrationer, der har været rundtom i landet de seneste uger. »Hvad laver de egentligt her, hvis de har det verdensbillede?« spørger han retorisk.

Han linker til en artikel, der skildrer en folkemængde forsamlet på Nørrebro efter angrebet på et hospital i Gaza, hvor det skønnes, at op mod 500 civile mistede livet. Her giver herboende palæstinensere udtryk for bekymringen over situationen og over, at de ikke kan få kontakt til familiemedlemmer i Gaza.

Den overvejende opfattelse blandt demonstranterne synes at have været, at Israel stod bag angrebet. Det blev af demonstranterne sandsynliggjort ved, at israelske bomber så mange gange før har kostet civile palæstinensere livet. På baggrund af israelske, amerikanske og britiske efterretninger tyder det nu dog nærmere på, at raketten tilhørte Islamisk Jihad. Det gør dog næppe den store forskel for palæstinensere, hvem afsenderen egentlig er. Mistilliden vil fortsat være der.

Den mistillid bliver formentlig ikke afhjulpet af Tom Jensen, der i sin kommentar påstår, »at der har været hundrede- eller tusindvis af demonstranter af anden etnisk herkomst, som har demonstreret for Palæstina og Hamas.«

Her er man nødt til at holde tungen lige i munden. For mens der findes folk, der har valgt at gå antisemitismens vej og har overraskende svært ved at fordømme klokkeklar terror, opstår de propalæstinensiske demonstrationer frem for alt ud af en harme over civile tab. Jødiske medborgere har også holdt demonstrationer. De har

Tom Jensen farer vild i konflikten mellem Israel og Hamas

demonstreret for gidslernes løsladelse, for bekæmpelsen af antisemitismen og for fred i Israel.

Jeg tror på, at begge grupper af demonstranter i sidste ende overvejende deler samme fredsønske. Men det står også klart, at vi har et alvorligt problem, når jøderne ikke kan demonstrere uden politibeskyttelse, og palæstinensiske demonstranter sidestilles med terrorsympatisører. Fordommene får i øjeblikket frit løb og bidrager til polariseringen.

Det bekymrer mig derfor også, når socialdemokratiets retsordfører, Bjørn Brandenburg, på det sociale medie X beskriver en anden propalæstinensisk demonstration som »klamme billeder fra Nørrebro.«

Hvordan kan det være klamt, at folk går på gaden, fordi de er bekymrede over civile tab? I iveren efter at signalere modstand

mod terror skal vi passe på med at gøre den almindelige palæstinenser til fjende.

Man skal faktisk ikke kigge længere end nærværende avis, hvor overrabbiner Jair Melchior i et interview understregede, hvor vigtigt det er at skelne mellem palæstinensere og Hamas; at vi skal holde os for gode til at fordømme mennesker, der sørger over tab af menneskeliv.

Det er tankevækkende, at mine jødiske venner, der er direkte berørte af situationen, har et større overskud og er mere forsonende end udenforstående som Bjørn Brandenburg og Tom Jensen.

Overrabbineren må om nogen siges at være personligt ramt af krigen. Hans bror befinder sig på frontlinjen. Hans far leder en religiøs fredsproces. Han har venner og familie, som er ramt af terroren. Hans familie har oplevet at blive overfuset på gaden i Danmark. Alligevel insisterer han på, at man skal have sympati med palæstinenserne. Jeg er dybt bekymret for, hvilke konsekvenser Hamas' grusomme handlinger kommer til at have. Ikke blot for Mellemøsten, men for os her i Europa. Vi ser allerede nu eksempler på både antisemitisme og islamofobi.

Midt i al kompleksiteten har vi et ansvar for ikke at ikke tegne fronterne skarpt op. I stedet for at puste til ilden skal vi herhjemme holde liv i dialogen og brobygningen.

I Brobyggerne, som jeg er generalsekretær for, afholdt vi for nylig en begivenhed med 200 mennesker hvor vi drøftede, hvordan vi kan bygge bro mellem palæstinensere og jøder i Danmark. Vi er nu ved at planlægge en dialogmiddag for jødiske og palæstinensiske unge i Danmark med samme formål. Det næste bliver at få de religiøse ledere i Danmark til at mødes.

Enhver imam, præst og rabbiner har pligt til at tale hadet og racismen ned. Kan vi dermed skabe fred i Mellemøsten? Nej, så naiv er jeg ikke. Til gengæld kan vi gøre en hel del for at holde krigen på afstand af Danmark.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for SF. Hun er dog ikke længere medlem af partiet